

Arrest

nr. 265 751 van 17 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS, loco advocaat J. DIENI, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen beiden op 6 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 5 maart en 18 mei 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 juni 2021 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U hebt de Salvadoraanse nationaliteit en werd op 8 augustus 1987 geboren te San Salvador, El Salvador. Van uw geboorte tot één maand voor uw vertrek uit het land woonde u bij uw ouders in de gemeente Apopa in het departement San Salvador. Sinds 30 december 2017 bent u getrouwd met D.B.R.D.M.(...) (DVZ xxx, CGVS X) die momenteel met u in België verblijft. In El Salvador was u werkzaam als coördinator voor de opleidingen in het bedrijf Avianca. Uw vrouw werkte voor het call center Telus International. Jullie financiële situatie in El Salvador was goed. Twee maanden voor jullie vertrek uit het land huurden jullie samen een appartement in Santa Tecla in het departement La Libertad.

Uw broer woonde met zijn gezin op een apart adres in Apopa en kende in 2018 problemen met bendeleden van de bende 18 omdat hij werkzaam was als Uberchauffeur. Hij moest wekelijks renta betalen, u weet niet hoe veel. Daarnaast eisten de bendeleden éénmalig 3000 dollar van hem. Uw broer betaalde dit bedrag waarna ze hem om meer geld begonnen te vragen. Hij kon en wilde dit niet meer betalen en vluchtte daarom in februari 2019 naar Spanje. Na zijn vertrek bleven u en uw familie zonder problemen in Apopa wonen tot u in december 2019 zelf problemen kreeg.

In december 2019 zag u een bendelid bij u in de buurt naar u kijken en u voelde zich geïsoleerd. Op 14 december 2019 kwam u thuis en zag u dezelfde persoon die u dit keer aansprak met uw naam. U reageerde pas toen hij voor de derde keer uw naam zei door hem te groeten. De persoon stapte daarop in de auto en zei: "Het is hem". Verder gebeurde er niets tot op 3 januari 2020. Die dag was u samen met uw vrouw na het werk op weg naar huis toen u werd tegengehouden door drie bendeleden. Eén van hen trok een wapen en ze zeiden dat u met hen moest meekomen, uw vrouw bleef daar achter. U werd meegenomen naar het voetbalveld in de buurt waar ze u zeiden dat u ze nog een rekening met u te vereffenen hadden. Ze vroegen waar uw broer was en waren kwaad omdat hij klacht had ingediend tegen hen. U zei dat u niets wist van de klacht en dat uw broer in het buitenland was voor zijn werk. De bendeleden zeiden daarop dat ze u beter konden vermoorden. Net op dat moment kwam echter een politiepatrouille voorbij. De bendeleden vertrokken en zeiden dat u 24 uur had om te vertrekken, zo niet zouden ze u en uw familie iets aandoen. U ging terug naar uw echtgenote, jullie lichtten samen uw ouders in en vertrokken dezelfde avond nog naar uw schoonouders. De dag daarna verhuisden jullie naar een appartement dat uw schoonvader had geregeld in Santa Tecla. Op 11 januari 2020 ging u zelf klacht indienen bij de politie. Ondertussen vroeg u verschillende documenten aan met het oog op uw vertrek naar het buitenland in maart 2020.

Ongeveer twee weken nadat u klacht indiende liet uw vader u weten dat een bendelid van de colonia foto's aan het nemen was van uw ouderlijk huis. Uw vader weet niet wat de reden was en verder is er niets meer gebeurd.

Daarnaast haalt u nog aan dat u van 2016 tot 2018 als zelfstandige auto's verhandelde die u importeerde vanuit de Verenigde Staten. Toen bendeleden u in 2018 renta begon te vragen hebt u dat éénmalig betaald en stopte u meteen met uw zaak omdat u niet afgeperst wilde worden.

Terzijde haalt u aan dat u een paar keer overvallen werd op de bus, maar dat dit normaal is in El Salvador en dat het gaat om feiten van heel lang geleden.

Op 2 maart 2020 nam u samen met uw vrouw het vliegtuig van El Salvador naar Spanje. In Spanje namen jullie één dag later het vliegtuig naar België, waar jullie op 6 maart 2020 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indienden. Na uw vertrek heeft uw familie geen problemen meer gehad.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: jullie internationale paspoorten, jullie nationale identiteitskaarten, jullie huwelijksakte, een uittreksel van het huwelijksregister van jullie beiden, een bewijs van uw tewerkstelling en ontslag, uw diploma's en die van uw vrouw alsook haar schoolresultaten, jullie reisroute, de naamswijziging van jullie beiden, een klacht die u indiende bij de politie in El Salvador en een klacht die uw vader in naam van uw broer indiende bij de politie in El Salvador.

Indien u zou moeten terugkeren naar El Salvador vreest u dat de bendeleden jullie zullen opzoeken en zullen laten verdwijnen.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uwen hoofde aannemelijk maakt. Daarnaast maakt u evenmin aannemelijk dat u in El Salvador een reëel risico op ernstige schade loopt dat de toekenning van subsidiaire bescherming in uwen hoofde rechtvaardigt.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen wordt opgemerkt dat u, behoudens het éénmalig betalen van renta en enkele overvallen al veel langer geleden, voor december 2019 geen noemenswaardige problemen ondervond in uw land. Ook uw echtgenote verklaart uitdrukkelijk dat ze nooit problemen had met bendeleden voor het incident van 3 januari 2020 (CGVS 2013841, 18.05.21, p. 8; CGVS 2013841B, 05.03.21, p. 4; CGVS 2013841B, 18.05.21, p. 7).

De problemen die u zou gekregen hebben vanaf december 2019 linkt u onlosmakelijk aan de problemen waarvoor uw broer in februari 2019 het land verliet (CGVS 2013841, 18.05.21, p. 6). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u hier bijzonder weinig vanaf weet. Zo stelt u dat uw broer renta moest betalen, maar dat u niet weet sinds wanneer en hoe veel en dat u ook niet weet wat de bendeleden precies van uw broer wilden. Aangezien hij als Uberchauffeur bijkluste en een ander hoofdberoep had, wordt u gevraagd of hij niet kon stoppen met rijden voor Uber. Daarop antwoordt u dat u denkt van wel, maar dat u niet weet welke situatie hij doormaakte. Ook kan u niets vertellen over de bedreigingen waarvoor uw broer het land verlaten heeft en zegt u dat jullie veel informatie voor jezelf hielden omdat jullie uit een machocultuur komen (CGVS 2013841, 18.05.21, p. 9-10). Aangezien u echter problemen zou hebben gekregen met dezelfde bende omwille van de problemen van uw broer mag toch verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn, temeer u nog in contact staat met uw broer en ook achteraf in de gelegenheid was om het hem te vragen. U deed dat echter niet (CGVS 2013841, 18.05.21, p. 9). Ook uw echtgenote is totaal niet op de hoogte van de problemen van uw broer en zegt enkel dat 'hij een schuld heeft bij die mensen' maar dat ze niet weet welke schuld (CGVS 2013841B, 05.03.21, p. 4; CGVS 2013841B, 18.05.21, p. 7-8) Gezien uw problemen volgens u en uw vrouw direct verband zouden

houden met de zijne, is het gebrek aan interesse in de situatie van uw broer niet aannemelijk. Het ondergraaft evenzeer de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw eigen problemen. Naast het feit dat u bijzonder slecht geïnformeerd bent over de problemen van uw broer, zijn ook de door u aangehaalde problemen die daaruit voortkwamen niet geloofwaardig. Om te beginnen verklaart u zelf dat u na het vertrek van uw broer niets hebt meegemaakt. Ook uw familie leefde na zijn vertrek zonder problemen (CGVS 2013841, 05.03.21, p. 5; CGVS 2013841, 18.05.21, p. 11). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u plots bijna één jaar na het vertrek van uw broer ineens problemen zou krijgen met dezelfde bende omwille van de problemen die hij met hen had. Hiermee geconfronteerd, zegt u enkel dat u zelf ook niet weet waarom ze u na een jaar plots zouden lastigvallen (CGVS 2013841, 18.05.21, p. 13). Met dit antwoord klaart u de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit, zodat de geloofwaardigheid van uw relaas verder teniet wordt gedaan.

Verder stelt u dat de bendeleden u zeiden dat ze een rekening te vereffenen hadden omdat uw broer klacht tegen hen had ingediend, u legt deze klacht ook neer tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS (CGVS 2013841, 18.05.21, p. 12-13). Deze redenering is niet aannemelijk. Mochten de bendeleden immers contacten hebben bij de politie en zo op de hoogte zijn van de klacht is het niet aannemelijk dat u pas een jaar later hier plots problemen door zou krijgen. Daarnaast wordt opgemerkt dat het niet uw broer was die deze aanklacht indiende, maar wel uw vader en dit enige tijd nadat uw broer het land verliet. Het is dan ook niet aannemelijk dat u degene bent die hierdoor problemen ondervond en dat uw vader niets meemaakte. Op de aangifte staat immers de volledige naam van uw vader, zijn adres en zijn persoonsgegevens. Dit terwijl uw ouders volgens uw verklaringen tot op heden zonder problemen te ondervinden op hetzelfde adres wonen (CGVS 2013841, 18.05.21, p. 5). De door u aangehaalde problemen zijn dan ook niet geloofwaardig.

Voorts staat in deze aanklacht letterlijk te lezen wat de problemen van uw broer zouden geweest zijn, het is dan ook compleet ongeloofwaardig dat u of uw vrouw bij het CGVS hier niet meer over zou kunnen vertellen. Uw flagrant gebrek aan interesse komt strijdig over met de angst die deze gebeurtenissen jullie beweerdelijk zouden hebben aangejaagd. Bovendien is de weinige informatie die u bij het CGVS wel hebt gegeven ook nog eens tegenstrijdig met de feiten die in de klacht vermeld staan. Daarin wordt namelijk gezegd dat uw broer éénmalig 5000 dollar betaalde aan bendeleden van de bende 18, en dus geen 3000 dollar zoals u bij het CGVS verklaarde (CGVS 2013841, 18.05.21, p. 10). Daarnaast gaf u aan niets te weten over de overige betalingen terwijl in de klacht te lezen valt dat ze hem wekelijks 50 dollar vroegen, te betalen in de vorm van prepaid telefoonkaarten. Hoe dan ook wordt opgemerkt dat deze klacht louter gebaseerd is op de verklaringen van uw vader en verder dus niet kan bewijzen dat de erin opgenomen feiten werkelijk gebeurd zijn. Daarbij is ze ingediend op het moment dat uw broer al in Spanje was, de klacht heeft dan ook een gesolliciteerd karakter en lijkt enkel te zijn ingediend ter staving van het asielrelaas van uw broer. Een vermoeden dat u bovendien bevestigt door te verklaren dat uw vader de klacht ging indienen omdat de Spaanse autoriteiten uw broer niet geloofden (CGVS 2013841, 18.05.21, p. 14-15). Deze elementen doen dan ook verder afbreuk aan de bewijswaarde van het document dat u neerlegt en evenzeer aan de geloofwaardigheid van uw eigen problemen die volgens u voortkwamen uit die van uw broer.

Vervolgens legt u ook een klacht neer die u zelf ging indienen nadat uw feiten zich voordeden. Het feit dat u zelf de beslissing neemt klacht te gaan indienen en daarop uw persoonlijke gegevens, zoals onder andere het adres van uw werkplaats en dat van uw vrouw en het adres van uw ouders, vermeldt strookt opnieuw niet met de vrees die u zou hebben gehad. Volgens u richtten de bendeleden zich immers op u omdat ze kwaad waren dat uw broer klacht had ingediend en ze daarom een rekening met hem te vereffenen hadden (CGVS 2013841, 18.05.21, p. 13). Als dit de reden zou zijn waarom ze uw broer zochten komt het bijzonder ongeloofwaardig over dat u het veilig zou achten na dergelijke feiten zelf klacht te gaan indienen en dat u daarna nog bijna twee maanden in het land verblijft (CGVS 2013841, 18.05.21, p. 6). Er is immers geen reden om aan te nemen dat als de bendeleden op de hoogte zijn van de klacht die werd ingediend over uw broer zijn problemen, ze dat van u niet te weten zouden kunnen komen. Bovendien staat in de klacht te lezen dat u bij de politie verklaarde dat de bendeleden zeiden dat ze de rekening van uw broer wilde vereffenen met u of met eender welk lid van uw familie. Dat blijkt echter niet uit uw verklaringen over deze gebeurtenis (CGVS 2013841, 18.05.21, p. 12). Nog blijkt uit deze klacht dan ook opnieuw dat het niet aannemelijk is dat de feiten zich werkelijk voordeden en dat uw ouders nog steeds zonder problemen op hetzelfde adres in El Salvador kunnen wonen (CGVS 2013841, 18.05.21, p. 5). Hoe dan ook is ook deze klacht louter gebaseerd op uw persoonlijke verklaringen en kan ze verder niet bewijzen dat de erin opgenomen feiten werkelijk gebeurd zijn. Uit deze vaststellingen blijkt wederom het ongeloofwaardige karakter van uw verhaal.

Wat betreft de benedeleden die foto's kwamen nemen van uw ouderlijk huis wordt opgemerkt dat jullie hier verder geen problemen van ondervonden. Volgens uw verklaringen herkende uw vader het bendelid als iemand uit de colonia en nam hij foto's met zijn gsm. Hierna is er niets meer gebeurd (CGVS 2013841, 18.05.21, p. 14). Uit dit feit kan dan ook geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

In de twee maanden na de feiten van 3 januari woonde u samen met uw vrouw op een appartement in Santa Tecla en ging u naar uw werk. Hoewel u verklaart dat u angst had, kende u in deze periode geen problemen (CGVS 2013841, 05.03.21, p. 8). Het feit dat u nog twee maanden zonder problemen in El Salvador kon blijven wonen, doet opnieuw in ernstige mate afbreuk aan de ernst van uw vrees.

Wat betreft de renta die u moest betalen als autohandelaar wordt opgemerkt dat het zoals hierboven vermeld gaat om een criminele activiteit en dus een gemeenrechtelijk feit waaruit geen vrees voor vervolging kan worden afgeleid. Bovendien hebt u de renta op dat moment betaald en besloot u daarna uw zaak stop te zetten. Daarna kende u geen geloofwaardige problemen meer. U haalt zelf ook aan dat het betalen van deze renta niets te maken heeft met de problemen waarvoor u het land verliet (CGVS 2013841, 05.03.21, p. 6). Het eenmalig betalen van een som geld is onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Daarnaast blijkt deze situatie niet langer actueel. Deze problemen zijn dan ook niet langer relevant voor de risicoanalyse van uw relaas.

Ook de overvallen waarvan u in het verleden het slachtoffer werd betreffen geïsoleerde criminele incidenten waaruit geen vrees voor vervolging kan worden afgeleid. Het gaat immers om gemeenrechtelijke feiten waarbij geen band met de Conventie van Genève bestaat. Bovendien zijn deze gebeurtenissen onvoldoende zwaarwichtig om te spreken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er zwaarwegende redenen bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie moet koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u indient kunnen aan bovenstaande beslissing niets veranderen. Jullie internationale paspoorten, jullie nationale identiteitskaarten, jullie huwelijksakte en uittreksels uit het register, het paspoort en de geboorteakte van jullie dochter bevestigen jullie identiteit die momenteel door het CGVS niet betwist wordt. Daarnaast legt u documenten neer waaruit blijkt dat jullie jullie naam aanpasten. Deze komen overeen met uw verklaringen hierover, maar hebben geen invloed op uw beslissing aangezien het gaat om een naamsverandering na een fout bij de geboorte en een naamsverandering omdat jullie getrouwd waren (CGVS 2013841, 18.05.21, p. 8; CGVS 2013841B, 18.05.21, p. 6).

De bewijzen van uw tewerkstelling en ontslag bevestigen uw verklaringen over uw werk bij Avianca. Jullie diploma's en schoolresultaten staven dat jullie in El Salvador gestudeerd hebben. Verder hebben zij geen invloed op de inschatting van uw nood aan internationale bescherming.

Het document van jullie reisroute toont aan dat jullie van El Salvador naar Colombia vlogen en van Colombia naar Spanje. Bij uw eerste interview werd niet genoteerd dat u ook via Colombia vloog. Deze inconsistentie verandert echter niets aan de genomen beslissing.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te

verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.situationsecuritaire20201012.pdf>) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is benderelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin

twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Salvadoraanse nationaliteit en werd op 11 mei 1991 geboren te San Salvador, El Salvador. De laatste zeven jaar voor uw vertrek uit het land woonde u in de gemeente Apopa in het departement San Salvador. Sinds 30 december 2017 bent u getrouwd met O.H.M.H.(...) (DVZ xxx, CGVS 2013841) die momenteel met u in België verblijft. In El Salvador was u werkzaam voor het call center Telus International. Uw man werkte als coördinator voor de opleidingen in het bedrijf Avianca. Jullie financiële situatie in El Salvador was goed. Twee maanden voor jullie vertrek uit het land huurden jullie samen een appartement in Santa Tecla in het departement La Libertad.

Uw schoonbroer woonde met zijn gezin op een apart adres in Apopa en kende in 2018 problemen met bendeleden van de bende 18 omdat hij werkzaam was als Uberchauffeur. Omdat hij werd afgeperst vertrok hij in februari 2019 naar Spanje. Buiten dat weet u niets meer over zijn problemen. Na zijn vertrek bleven uw man en zijn familie zonder problemen in Apopa wonen tot uw man in december 2019 zelf problemen kreeg.

In december 2019 zag uw man een bendelid naar hem kijken en voelde hij zich gevisieerd. Op 14 december 2019 kwam hij thuis en zag hij dezelfde persoon die hem dit keer aansprak met zijn naam. Hij reageerde pas toen deze persoon voor de derde keer zijn naam zei door hem te groeten. De persoon stapte daarop in de auto en zei: “Het is hem”. Verder gebeurde er niets tot op 3 januari 2020. Die dag was u samen met uw man na het werk op weg naar huis toen jullie werden tegengehouden door drie bendeleden. Eén van hen trok een wapen en ze zeiden dat uw man met hen moest meekomen, u bleef daar achter. Uw man werd meegenomen naar het voetbalveld in de buurt waar ze hem zeiden dat ze nog een rekening met hem te vereffenen hadden. Ze vroegen aan uw man waar uw schoonbroer was en ze waren kwaad omdat hij klacht had ingediend tegen hen. Uw man zei dat hij niets wist van de klacht en dat uw schoonbroer in het buitenland was voor zijn werk. De bendeleden zeiden daarop dat ze hem beter konden vermoorden. Net op dat moment kwam echter een politiepatrouille voorbij. De bendeleden vertrokken en zeiden dat uw man 24 uur had om te vertrekken, zo niet zouden ze hem en zijn familie iets aandoen. Uw man kwam terug en jullie lichtten samen uw schoonouders in en vertrokken dezelfde avond nog naar uw ouders. De dag daarna verhuisden jullie naar een appartement dat uw vader had geregeld in Santa Tecla. Op 11 januari 2020 ging uw man klacht indienen bij de politie. Ondertussen vroeg u verschillende documenten aan met het oog op uw vertrek naar het buitenland in maart 2020.

Ongeveer twee weken nadat uw man klacht indiende liet uw schoonvader aan uw man weten dat een bendelid van de colonia foto's aan het nemen was van het ouderlijk huis. Uw schoonvader weet niet wat de reden was en verder is er niets meer gebeurd.

Daarnaast haalt uw man nog aan dat u van 2016 tot 2018 als zelfstandige auto's verhandelde die hij importeerde vanuit de Verenigde Staten. Toen benedeleden hem in 2018 renta begon te vragen heeft hij dat éénmalig betaald en stopte hij meteen met zijn zaak omdat hij niet afgeperst wilde worden.

Terzijde haalt uw man aan dat hij een paar keer overvallen werd op de bus, maar dat dit normaal is in El Salvador en dat het gaat om feiten van heel lang geleden.

Op 2 maart 2020 nam u samen met uw man het vliegtuig van El Salvador naar Spanje. In Spanje namen jullie één dag later het vliegtuig naar België, waar jullie op 6 maart 2020 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indienden. Na uw vertrek heeft uw familie geen problemen meer gehad.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: jullie internationale paspoorten, jullie nationale identiteitskaarten, jullie huwelijksakte, een uittreksel van het huwelijksregister van jullie beiden, een bewijs van tewerkstelling en ontslag van uw man, de diploma's van uw man en die van u alsook uw schoolresultaten, jullie reisroute, de naamswijziging van jullie beiden, een klacht die uw man indiende bij de politie in El Salvador en een klacht die uw schoonvader in naam van uw schoonbroer indiende bij de politie in El Salvador.

Indien u zou moeten terugkeren naar El Salvador vreest u dat de benedeleden jullie zullen vermoorden.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man O.H.M.H.(...). In het kader van zijn verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn vluchtmotieven. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw echtgenoot. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, en van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid".

Na het citeren van een aantal van voormelde aangehaalde wetsartikelen, wijzen zij er vooreerst op dat zij El Salvador zijn ontvlucht omwille van problemen met de bende Barrio 18, iets wat luidens de UNHCR Guidelines van 15 maart 2016 de toekenning van het vluchtelingenstatuut kan verantwoorden nu dit hen brengt onder een sociale groep die nood heeft aan bescherming.

Verzoekers betogen dat zij tevens in de hoedanigheid van terugkeerder behoren tot een specifiek geïsoleerde groep en zij het doelwit kunnen worden van afpersing door de bendes. Zij verwijzen hierbij naar de UNHCR Guidelines waarin wordt bevestigd dat terugkeerders die voor vertrek problemen hadden met een bende in het bijzonder risico lopen tot vervolging.

Omtrent de weigeringsmotieven in de bestreden beslissingen over de geloofwaardigheid van het relaas argumenteren zij:

“De verzoekers hebben het verhaal van hun situatie verteld en schriftelijke bewijzen overgelegd, op grond van het bovenstaande weten ze niet hoe ze anders zouden kunnen bewijzen dat ze in ons land gevaar lopen, hun gebeurtenis vond een jaar na het vertrek van de broer van de eerste verzoekende partij plaats, dus wat verzekert ons dat het niet opnieuw zou kunnen gebeuren wanneer wij naar het land terugkeren.

De verwerende partij concentreert zich op de zaak van de broer van de eerste verzoekende partij, maar als hij een open procedure van internationale bescherming heeft in Spanje en de verzoekers een procedure in België, concentreert de verwerende partij zich op de zaak van de broer en niet op wat er met de verzoekers is gebeurd (voor meer informatie werd het politierapport over de zaak van de broer van de eerste verzoekende partij overhandigd).

Bovendien is zijn broer niet open geweest over wat er met hem is gebeurd in El Salvador en wat de verzoekers hebben gedeeld is wat er in het rapport staat, de broer van de eerste verzoekende partij is een zeer gesloten persoon om zelfs met de familie details te delen over wat er in zijn leven gebeurt, zelfs als de eerste verzoekende partij zijn broer is, is hij niet in staat geweest meer informatie te verkrijgen dan wat er in het politierapport staat.

In beide interviews hebben de verzoekers verklaard dat het bedrag dat de broer aan de bendeleden heeft gegeven ongeveer \$3.000 US dollars was (Dit is te lezen en vastgelegd in de klacht van de broer).”

Verder geven verzoekers aan dat het alom bekend is dat vrouwen en jonge meisjes in El Salvador een bijzonder kwetsbare sociale categorie zijn en dat seksueel en gender gerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes er wijdverbreid is, evenals de rekrutering van meisjes om taken voor de bendes uit te voeren.

Verzoekers betogen nog dat er geen intern vluchtalternatief mogelijk is en dat de overheid niet in staat is om haar burgers te beschermen tegen de bendes.

Wat betreft de veiligheidssituatie in El Salvador werpen zij op dat het daar aanwezige geweld wel degelijk willekeurig is en alleen maar is verergerd door de coronapandemie. Verzoekers citeren hierbij landeninformatie.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegen verzoekers de volgende documenten:

- stuk 2: UNCHR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, 15 maart 2016;
- stuk 3: HRW, *Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, 5 februari 2020, p. 1-6.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 30 november 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021;
- COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is

gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekers verklaren dat zij El Salvador hebben verlaten omwille van problemen met de bende Barrio 18 die zij vanaf december 2019 zouden hebben gekend en die verband zouden houden met de problemen van verzoekers broer. Zijn broer zou reeds in 2018 problemen hebben gehad met deze bendeleden omdat hij werkzaam was als Uberchauffeur, waarna hij in februari 2019 zou zijn gevlucht

naar Spanje. Daarnaast haalt verzoeker nog aan dat hij in het verleden renta moest betalen als auto-handelaar en hij een aantal keren werd overvallen op de bus.

5.2. Vooreerst herinnert de Raad eraan dat op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (zie bv. COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador, maart 2016).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reële risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor de verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reële risico op ernstige schade, moeten zijn specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Aldus moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijken geven van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

5.3. De commissaris-generaal besluit op basis van de verklaringen van verzoekers en bepaalde door hen neergelegde documenten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen die zij vanaf december 2019 zouden hebben gekregen met de bende Barrio 18.

Na lezing van het rechtsplegingsdossier treedt de Raad de commissaris-generaal hierin bij.

De commissaris-generaal stelt onder meer vast dat (i) verzoeker in zeer geringe mate op de hoogte is van de problemen van zijn broer terwijl deze aan de oorsprong zouden liggen van hun eigen problemen, (ii) het weinig aannemelijk is dat verzoeker plots één jaar na het vertrek van zijn broer ineens problemen zou krijgen met dezelfde bende, (iii) het niet aannemelijk is dat verzoeker diegene is die problemen kende door de klacht van 15 februari 2019 van zijn broer en niet zijn vader terwijl het in wezen wel zijn vader was die de klacht neerlegde en de gegevens van zijn vader op de klacht staan vermeld, (iv) verzoekers ouders nog steeds zonder problemen op hetzelfde adres in El Salvador wonen waarbij tevens blijkt dat zij geen problemen ondervonden nadat bendeleden foto's zouden hebben genomen van het ouderlijk huis en (v) het niet geloofwaardig is dat verzoeker het veilig zou achten om na te zijn bedreigd, zelf klacht te gaan indienen op 11 januari 2020, en verzoekers daarna nog bijna twee maanden in El Salvador blijven wonen.

Wat betreft de renta die hij in het verleden als autohandelaar diende te betalen en de overvallen op de bus, stelt de commissaris-generaal vast dat het om geïsoleerde incidenten gaat die onvoldoende zwaarwichtig zijn om te getuigen van een vervolging of ernstig risico.

De overige documenten, zo stelt de commissaris-generaal, kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengen die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan gehecht worden aan het vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij om onderstaande redenen in gebreke blijven.

5.4. Verzoekers vergoelijken hun gebrekkige kennis omtrent de problemen van verzoekers broer door te stellen dat zijn broer een zeer gesloten persoon is en hij nooit open is geweest met hen.

Deze uitleg overtuigt allerminst. Gezien verzoekers problemen zouden hebben gekregen met dezelfde bende omwille van de problemen van verzoekers broer, mag worden verwacht dat zij hiervan goed op de hoogte zouden zijn. Verzoeker weet echter niet sinds wanneer en hoeveel renta zijn broer moest betalen, hij kan niet zeggen wat de bendeleden precies van zijn broer wilden gezien hij niet weet welke situatie hij doormaakte en hij kan niets vertellen over de bedreigingen waarvoor zijn broer het land heeft verlaten (notities persoonlijk onderhoud verzoeker 18 mei 2021 (hierna: NPO II verzoeker), p. 9-10). Ook verzoekster is totaal niet op de hoogte van de problemen van haar schoonbroer en zegt enkel dat 'hij een schuld heeft bij die mensen' maar dat ze niet weet welke schuld (notities persoonlijk onderhoud verzoekster 5 maart 2021 (hierna: NPO I verzoekster), p. 4; notities persoonlijk onderhoud verzoekster 18 mei 2021 (hierna: NPO II verzoekster), p. 7-8).

Nochtans kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers broer hen zou hebben geïnformeerd over zijn problemen opdat zij voorzorgsmaatregelen zouden kunnen nemen en waakzaam zouden kunnen zijn of zichzelf zouden kunnen beschermen. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat, in het kader van afpersing van bepaalde beroepsgroepen, niet alleen de personen zelf die weigeren renta te betalen of die vertraging oplopen omdat ze niet kunnen betalen, worden onderworpen aan bedreigingen en geweld door bendes, maar ook hun familieleden. De gevolgen van niet-betaling kunnen zich dus uitstrekken tot de familieleden van de persoon die wordt afgeperst (UNHCR maart 2016, p. 31; COI Focus "El Salvador: Veiligheidssituatie" van 12 oktober 2020, p. 16). Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoekers broer, louter omdat hij een gesloten persoon zou zijn, hen niet nader heeft ingelicht over wat hem zou zijn overkomen en kan dit lichtvoetig betoog dan ook niet dienen als afdoende verklaring voor hun gebrekkige kennis en het stilzwijgen van verzoekers broer in het licht van de risico's die uitgingen van de bedreigingen door de bende.

Bovendien staat verzoeker nog steeds in contact met zijn broer waardoor hij ook achteraf in de gelegenheid was om hem hierover te bevragen. Ondanks de problemen die hij beweert te hebben gekend met diezelfde bende, heeft verzoeker het echter nagelaten zich hierover nader te informeren (NPO II verzoeker, p. 9). Deze laconieke houding wijst op een desinteresse die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door hem beweerde vrees voor vervolging.

Voorts moet vastgesteld worden dat in de klacht die zijn vader namens zijn broer heeft ingediend op 15 februari 2019 (AD CGVS, stuk 7, map met documenten, nr. 14), letterlijk te lezen staat wat de problemen van zijn broer zouden zijn geweest. Gezien verzoekers in het bezit zijn van informatie die daarover handelt, is het dan ook compleet ongeloofwaardig dat zij bij het CGVS hier niet meer over zouden kunnen vertellen. Dit flagrant gebrek aan interesse en grondige kennis over de inhoud van stukken die zij zelf voorleggen, is geheel in strijd met de angst die deze gebeurtenissen hen beweerdelijk zouden hebben aangejaagd. Omdat hun problemen volgens hen direct verband zouden houden met die van verzoekers broer, is het gebrek aan interesse in de situatie van hun (schoon)broer niet aannemelijk en ondergraaft het evenzeer de geloofwaardigheid van hun verklaringen over hun eigen problemen. Ten slotte stelt de Raad vast dat uit de klacht van 15 februari 2019 blijkt dat verzoekers vader aanwezig was tijdens de confrontatie tussen de (schoon)broer en bendeleden, zodat verzoekers zich ook bij de (schoon)vader hadden kunnen informeren over de problemen van de (schoon)broer.

Verzoekers' kritiek op het motief in de bestreden beslissing dat de weinige informatie die verzoeker bij het CGVS wel heeft gegeven ook nog eens tegenstrijdig is met de feiten die in de klacht van zijn broer staan vermeld, betreft een overtollig motief dat in deze zaak door de Raad niet wordt weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststelling. Verzoekers' kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken.

De overige motieven in de bestreden beslissingen, zoals samengevat in punt 5.3., die terecht zijn en determinerend, laten verzoekers volledig ongemoeid. Zij blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

5.5. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de bevindingen van de commissaris-generaal, zoals samengevat in punt 5.3., waaruit talrijke onwetendheden en onaannemelijkheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door verzoekers voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht en dat hun algemene geloofwaardigheid niet is komen vast te staan. Verzoekers maken aldus niet aannemelijk El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, c) en e) van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

Nu aan hun voorgehouden problemen met de bende Barrio 18 geen geloof kan worden gehecht, maken zij niet aannemelijk dat zij vallen onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een gegronde vrees hebben of een reëel risico lopen. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op. Wat betreft het betoog in het verzoekschrift dat zij geen gehoor zouden hebben gegeven aan de betaling van de vereiste renta en dat verzoeker in augustus 2019 een ontmoeting had met El Oso, wordt ter terechtzitting door verzoekende partijen aangeduid dat dit materiële vergissingen in het verzoekschrift betreffen. Bijgevolg moet de Raad hier niet verder op antwoorden.

5.6. Verzoekers voeren aan dat vrouwen en jonge meisjes een bijzonder kwetsbare sociale groep zijn en kaarten het geweld door bendes tegen vrouwen in El Salvador aan alsook de rekrutering van meisjes door bendes, waarbij zij verwijzen naar informatie die algemeen van aard is.

Vooreerst blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat elke vrouw of meisje in El Salvador a priori het risico loopt om slachtoffer te worden van rekrutering of geweld. Er blijkt niet dat vrouwen en meisjes in El Salvador het slachtoffer zouden zijn van veralgemeend of systematisch geweld of rekrutering waardoor iedere vrouw of meisje hierdoor kan worden getroffen enkel en alleen omdat zij een vrouw of meisje is (COI Focus *"El Salvador: Veiligheidssituatie"* van 12 oktober 2020, p. 19-21). Dit blijkt ook uit de UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016 waar enkel vrouwen en meisjes met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden worden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel. Het voorgaande maakt dat beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar geweld tegen vrouwen en meisjes gebruikelijk is.

Er wordt niet betwist dat verzoekers in Apopa woonden en dat hun wijk onder controle staat van Barrio 18.

Evenwel, niet alle vrouwen en meisjes, afkomstig uit wijken die onder controle staan van een bende, lopen een risico om in het vizier te komen van bendes. Er moet worden benadrukt dat volgens de UNHCR Eligibility Guidelines het risico nog steeds afhankelijk blijft van de individuele omstandigheden van de betrokken vrouw of meisje (*“depending on the particular circumstances of the case”*, p. 36-37). Dit wordt ook bevestigd door de meest recent beschikbare landeninformatie. Aangezien de beoordeling van het risico afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, mag van verzoekers worden verwacht dat zij concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken die een risico op geweld of rekrutering door bendes bij terugkeer naar El Salvador in concreto aannemelijk maken.

Een loutere verwijzing naar het enkele feit dat verzoekster een vrouw is en hun dochter een minderjarig jong meisje volstaat dan ook niet om in hunnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade vast te stellen.

Verzoekers maken, naast hun vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, echter geen gewag van andere concrete, geloofwaardige en ernstige elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat verzoekster en hun dochter bij terugkeer door bendes zullen worden vervolgd of geïsoleerd.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekster in het ziekenhuis zou zijn geïdentificeerd en bedreigd door bendeleden, blijkt ook dit een zoveelste materiële vergissing te zijn in het verzoekschrift.

Verzoekers' relaas bevat geen geloofwaardige elementen waaruit volgt dat verzoekster en hun dochter door bendes werden of zouden kunnen worden geïsoleerd of benaderd. Evenmin zijn daartoe concrete aanwijzingen, zoals ervaringen van vrienden of familie in dit kader.

Verzoekers maken dan ook nergens concreet aannemelijk dat verzoekster en hun dochter het doelwit zullen worden van geweld of rekrutering nu zij het houden bij speculaties en loutere veronderstellingen, verwijzingen naar algemene landeninformatie en zich beperken tot het louter poneren van een vrees.

Verzoekers brengen geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken. Zoals reeds vermeld, verklaarden verzoekers te wonen in een wijk onder controle van Barrio 18, maar de algemene veiligheidssituatie die verzoekers' woonplaats kenmerkt is op zich evenwel niet voldoende om in hunnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulks moet ook hier in concreto aannemelijk worden gemaakt. Ook hier maken verzoekers, naast het vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit een redelijke waarschijnlijkheid blijkt voor verzoekers om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade door bendeleden.

5.7. Op basis van de voorliggende landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven (zie COI focus 13 juli 2021, p. 17 e.v.).

Verschuillende bronnen geven aan dat een verblijf in het buitenland in beginsel op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25).

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waaruit verzoekers uitgebreid citeren en dat handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft een duidelijk verband kunnen vaststellen tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bende geweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden geïsoleerd door de bendes. Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder

bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (p. 29 e.v.; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bendegerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers' beweerde problemen met de bendeleden van Barrio 18 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bendegerelateerde problemen in hunnen hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zouden lopen om opnieuw te worden geïdoleerd door bendeleden, laat staan dat hun vertrek uit El Salvador om die reden risico verhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer zouden te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico op afpersing waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven of omdat zij als terugkeerders meer zichtbaar zouden zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zouden hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoekers zo lang in België hebben verbleven dat ze niet meer bekend zouden zijn met ongeschreven regels. Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen met Barrio 18 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

5.8. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers' betoog dat zij in El Salvador niet over een intern vluchtalternatief beschikken en zij er geen bescherming kunnen krijgen, is dan ook niet dienstig.

De Raad herinnert eraan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoekers is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting voor verzoekers om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met verzoekers de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. In casu, moet worden vastgesteld dat verzoekers ongeloofwaardige verklaringen afleggen met betrekking tot de redenen waarom zij hun land van herkomst zijn ontvlucht, terwijl van hen minstens kan worden verwacht dat zij een coherent en waarachtig relaas aanbrengen. Bijgevolg kan geen schending van de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal blijken.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waar de bendes zich schuldig aan maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden

andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoekers' geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

7. Volgens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder 'middel' wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. X). Verzoekers voeren de schending aan van artikel 26 van het KB CGVS, maar geven niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling geschonden achten. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een

substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES